

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200958
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012200958.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: L. nar. XX.X.XXXX, štátna príslušnosť nezistená (uvádza rumunská) bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru 067 67 Ulič, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-SO15-P-12/2012 zo dňa 1. augusta 2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/20/2012-19 zo dňa 15. augusta 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp 20/2012-19 zo dňa 15. augusta 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

PREDMET KONANIA

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-SO15-P-12/2012 zo dňa 1. augusta 2012, ktorým odporca v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia a zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov ho dňom 1.8.2012 umiestnil do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „UPZC“) na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 30.1.2013

Krajský súd v Košiciach v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že odvolacie námietky navrhovateľa vyhodnotil za nedôvodné a ničím nepodložené.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že napadnutým rozhodnutím nedisponuje a nikdy mu nebolo fyzicky

odovzdané uviedol, že splnomocnený zástupca odporcu na pojednávaní pred krajským súdom uviedol, že rozhodnutie bolo navrhovateľovi prečítané, preložené v prítomnosti tlmočníka, navrhovateľ ho fyzicky prevzal, ale odmietol ho podpísať.

Oprava čísla rozhodnutia o zaistení a čísla rozhodnutia o administratívnom vyhostení bola navrhovateľovi zaslaná do ÚPZC Sečovce.

Z administratívneho spisu odporcu je podľa krajského súdu zistiteľné, že rozhodnutie o zaistení navrhovateľ prevzal dňa 1.8.2012 o 10.30 hod. po pretlmočení prítomným tlmočníkom, no odmietol podpísať jeho prevzatie.

Následne mu prostredníctvom ÚPZC Sečovce bolo doručované upovedomenie o oprave formálnej chyby v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd k odvolacej námietke navrhovateľa, že je osobou bez štátnej príslušnosti a jeho otec je Čechenec a matka Rumunka za zavádzajúcu s tým, že navrhovateľ nechce uviesť svoju štátnu príslušnosť. V tomto smere poukázal na to, že navrhovateľ vo svojej výpovedi trval na tom, že je občanom Rumunska, nie občanom bez štátnej príslušnosti. Prostredníctvom Národnej ústredne SIRENE bolo zistené v databáze partnerskej SIRENE Rumunsko, že v databáze obyvateľov nie je prihlásený žiaden rumunský občan s údajmi, uvádzanými navrhovateľom, ktorý v rumunskom jazyku nevie komunikovať. Uvedené skutočnosti sú v spise doložené správou od Národnej ústredne SIRENE zo dňa 31.07.2012. Navrhovateľ bol dvakrát vypočutý, zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 31.07.2012 a 01.08.2012 vyplýva, že sa jedná o muža nezistenej štátnej príslušnosti, ktorý uvádzal štátnu príslušnosť Rumunska, no rumunskému jazyku nerozumel a vypovedal v ruskom jazyku. Tvrdil, že doklady stratil.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd tiež odvoláciu námietku navrhovateľa, že v rozhodnutí o administratívnom vyhostení nie je uvedená krajina, do ktorej má byť navrhovateľ vyhostený. V tomto rozhodnutí ako uviedol krajský súd je uvedené, že navrhovateľ nezistenej štátnej príslušnosti sa administratívne vyhostí z územia SR na územie Ukrajiny s uložením zákazu vstupu na územie SR na tri roky.

To korešponduje so zápisnicou zo stretnutia pomocníka hraničného splnomocnenca SR a Ukrajiny dňa 31.07.2012, z ktorej vyplýva, že je potrebné preveriť totožnosť navrhovateľa, či sa jedná o osobu z Ukrajiny, ktorá by potom následne prevzala takúto osobu.

Za predčasnú preto krajský súd považoval odvoláciu námietku, týkajúcu sa zaistenia navrhovateľa za účelom realizácie vrátenia na základe medzinárodnej zmluvy - Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou a Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ruskou federáciou, keďže táto námietka nemá oporu vo výroku napadnutého rozhodnutia.

K odvolacej námietke, že navrhovateľ požiadal o azyl, krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu odporcu mal za preukázané, že navrhovateľ v zápisnici zo dňa 31.07.2012, ani v zápisnici z 01.08.2012 nepožiadaval o azyl, ani neprejavil vôľu o azyl požiadať. Uviedol, že na Slovensku príbuzných nemá, ale jeho babka už päť rokov žije a pracuje v Rakúsku, kam chcel ísť a kde by chcel aj pracovať. Len navyše oproti zápisniciam je v odôvodnení rozhodnutia odporcu uvedené, že navrhovateľ sa na územie SR dostavil, aby tu požiadal o azyl, no rozhodol sa na území SR o azyl nepožiadať, ale žiadať o azyl v Rakúsku, nakoľko tam žije jeho babka.

Napokon k odvolacej námietke, týkajúcej sa efektívnosti a účelnosti rozhodnutia o zaistení podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, odporca vo svojom rozhodnutí poukázal na existenciu rozhodnutia o administratívnom vyhostení, vedenom pod č. p. PPZ-HCP-SO15-154-003/2012 zo dňa 01.08.2012. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu, v súlade s obsahom administratívneho spisu odporcu, jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ netvrdil, že je osobou bez štátnej príslušnosti, tvrdil, že je občanom Rumunska, hoci v tomto jazyku nevie komunikovať, vypovedal v jazyku ruskom. Odporca preveroval toto tvrdenie navrhovateľa, ktoré bolo správou od Národnej ústredne SIRENE Rumunsko, vyvrátené.

Navrhovateľ tiež tvrdil, že cestovný doklad stratil. O azyl na území SR nepožiadaval. Svojím konaním navrhovateľ sťažuje vybavenie náhradného cestovného dokladu. Za týchto okolností preto krajský súd považoval za dôvodné, keď odporca vo svojom rozhodnutí zaistil navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, stanovený v maximálne možnej zákonnej výmere v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, do 30.01.2013.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky splnomocneného zástupcu navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu žiadne pochybenie v rozsahu odvolacích námietok a v

podrobnostiach poukázal na správne závery odporcu v napadnutom rozhodnutí.

II.

STRUČNÉ ZHRNUTIE ODVOLACÍCH DŮVODOV NAVRHOVATEĽA

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a navrhol ho zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že už v opravnom prostriedku namietal, že jeho zaistenie nespĺňa požiadavku efektívnosti a účelnosti v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý má v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi SR a poukázal na dve konkrétne rozhodnutia EŠLP, a to vo veci Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00 rozsudok z 25.1.2005, ktorý konštatoval, že pozbavenie slobody bolo porušením čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru z dôvodu, že úkony smerujúce k vyhosteniu sa neuskutočnili s náležitou starostlivosťou a rozsudok z 5.8.1998, vo veci Ali proti Švajčiarsku sťažnosť č. 24881/94 z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia.

Navrhovateľ namietal, že je osobou bez štátnej príslušnosti, nemá právny vzťah k žiadnemu štátu, neexistuje krajina, ktorú by bolo možné označiť ako krajinu jeho pôvodu ani krajina, ktorá by mala dôvod prijať ho na svoje územie.

Zdôraznil, že jeho otec je Čechenec, matka Rumunka. Navyše z rozhodnutia nie je zjavné, prečo má odporcu v úmysle vyhostiť navrhovateľa na Ukrajinu, s ktorou nemá navrhovateľ žiaden právny vzťah.

Vyhostenie navrhovateľa neprichádza do úvahy, pretože v zmysle § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v rozhodnutí o vyhostení je potrebné uviesť krajinu, do ktorej je cudzinec vyhostovaný. Navrhovateľ je osobou bez štátnej príslušnosti, t. j. nemá právny vzťah k žiadnemu štátu ako krajine pôvodu, ktorá by mala dôvod prijať ho na svoje územie. Zaistenie navrhovateľa z toho dôvodu je neefektívne a neúčelné a predstavuje nezákonné pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa.

Rovnako stanovenie maximálnej možnej lehoty zaistenia postráda riadne odôvodnenie.

Odporcovi vyčítal, že sa nedostatočne zaoberal skutočným stavom veci a krajský súd potvrdením rozhodnutia odporcu nesprávne právne posúdil vec a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Navrhovateľ uviedol, že trvá na tom, že prejavil pred odporcom úmysel požiadať na území SR o udelenie azylu, rovnako trvá na tom, že písomné rozhodnutie odporcu nedostal.

Odporca doručenie rozhodnutia nijako nepreukázal.

Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ rozhodnutiami odporcu nedisponuje, písomne požiadal dňa 15.8.2012 o zaslanie kópií rozhodnutí v jeho veci, do dnešného dňa však na svoju žiadosť nedostal žiadnu odpoveď.

Podľa navrhovateľa, v prípade, že by odporca akceptoval žiadosť o udelenie azylu, jeho postavenie by sa diametrálne zmenilo a nemohol by byť pozbavený slobody v útvere policajného zaistenia.

Súčasne s poukazom na článok 5 ods. 4 Dohovoru, ako aj na článok 7 ods. 5 Ústavy SR, navrhovateľ žiadal, aby súd nariadil jeho prepustenie z ÚPZC Sečovce.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

III.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-SO15-P-12/2012 zo dňa 01.08.2012 v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 01.08.2012 na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia, podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 30.01.2013 a zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov navrhovateľa umiestnil do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dňa 31.07.2012 o 10:45 hod. bol účastník konania kontrolovaný hliadkou OHK PZ Ulič, nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť a zároveň bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnene, bez dokladov oprávňujúcich na pobyt na území SR. Pri zisťovaní totožnosti účastník konania trval na totožnosti, uvedenej vo výrokovej časti rozhodnutia s tým, že je občanom Rumunska. Prostredníctvom Národnej ústredne SIRENE bolo v databáze partnerskej SIRENE Rumunsko zistené, že v databáze obyvateľov nie je prihlásený žiadny rumunský občan s údajmi uvedenými navrhovateľom, ktorý v rumunskom jazyku nevedel komunikovať.

Bolo zistené, že takáto osoba nemá na území SR udelený žiadny pobyt. Jednalo sa o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý v zmysle § 2 ods. 1 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov, sa na území SR zdržiava v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou, čím porušil ustanovenie článku 19 ods. 1, článku 21 ods. 1 a 2 Schengenského dohovoru. Svojím konaním účastník konania naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov.

Odporca vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že skutočnosť, že sa účastník konania zdržiaval na území SR neoprávnene, bola dôvodom na vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 1 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov č. p. PPZ-HCP-SO15-154-003/2012. Vo svojom rozhodnutí sa odporca zaoberal tiež možnosťou namiesto zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny mu uložiť povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov. Dospel k záveru, že navrhovateľ nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, pri skúmaní ekonomickej situácie zistil, že tento nemá pri sebe dostatok finančných prostriedkov v súvislosti s jeho ďalším pobytom na území SR a preto nie je možné z jeho strany si zabezpečiť ubytovanie a neovláda slovenský jazyk.

Zaistenie účastníka konania na účel výkonu administratívneho vyhostenia mal odporca za dôvodné a považoval za potrebné na zabezpečenie výkonu administratívneho vyhostenia z dôvodu, že podľa § 84 ods. 1 písm. a/ policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčil lehotu na vycestovanie a z dôvodu, že podľa § 84 ods. 1 písm. d/ účastník konania nemôže vycestovať, pretože nemá platný cestovný doklad alebo prostriedky na vycestovanie.

Správny orgán konšatoval, že zaistenie účastníka konania je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pretože jeho zaistenie pre účely administratívneho zaistenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia SR. Za základ pre začiatok o reálnom vyhostení navrhovateľa z územia SR považoval existenciu rozhodnutia o administratívnom vyhostení č. p. PPZ-HCP-SO15-154-003/2012 zo dňa 01.08.2012.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) bola daná možnosť účastníkovi konania pred vydaním rozhodnutia sa vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Účastník konania uviedol, že na územie SR sa dostavil, aby tu požiadal o azyl, no rozhodol sa na území SR o azyl nepožiadat, ale žiadať o azyl v Rakúsku, nakoľko tam žije jeho babka. Zaistenie navrhovateľa v tomto prípade preto považoval odporca za účelné a odôvodnené.

Napokon odporca vo svojom rozhodnutí uviedol, že v zmysle § 88 ods. 4 o pobyte cudzincov určil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 30.01.2013. Pri určovaní tejto lehoty vychádzal z podkladov, ktoré mal k dispozícii pri vydávaní rozhodnutia. Vzhľadom na nemožnosť určiť alebo zistiť ako dlho bude trvať proces zabezpečenia náhradných cestovných dokladov pre navrhovateľa, odporca konšatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nie je možné presnejšie vymedziť a určiť lehotu zaistenia a preto využil zákonnú možnosť, ktorú mu poskytuje zákon o pobyte cudzincov. Táto dĺžka lehoty zaistenia bola stanovená aj z dôvodu, aby zaistený účastník konania, kým sa nevyrieši jeho situácia na území SR, pri prípadnom ďalšom konaní vo veci predlžovania lehoty zaistenia neutrpel ujmu.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. septembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z., preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v

rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to podaním vysvetlenia navrhovateľa zo dňa 31.7.2012, výsluchom navrhovateľa zo dňa 1.8.2012, obsahom administratívneho spisu, a to najmä rozhodnutím Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenia hraničnej kontroly PZ Ulič zo dňa 1.8.2012 č. p. PPZ-HCP-SO15-154-003/2012, zápisnicou zo stretnutia pomocníka hraničného splnomocnenca SR a hraničného splnomocnenca Ukrajiny zo dňa 31.7.2012, záznamom o vykonaní lustrácie, úradným záznamom Oddelenia hraničnej kontroly PZ Ulič zo dňa 31.7.2012, hlásením Oddelenia hraničnej kontroly PZ Ulič zo dňa 31.7.2012 o neoprávnenom prekročení hraníc, a dodatkom k hláseniu zo dňa 1.8.2012, náčrtkom z miesta prekročenia štátnej hranice zo dňa 31.7.2012, z ktorých vyhodnotil a popísal skutkové zistenia z ktorých vychádzal ako aj právne závery s uvedením ustanovení zákona o pobyte cudzincov, ktoré na danú situáciu aplikoval.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní správny orgán vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu.

Zaistenie cudzinca je prípustné len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Musí sledovať vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na jeho územie. Členské štáty môžu zaistiť iba príslušníka tretej krajiny, o vyhostenie ktorého prebieha konanie a to za účelom prípravy návratu alebo výkonu vyhostenia.

V posudzovanej veci bol navrhovateľ zaistený rozhodnutím orgánu polície zo dňa 1. augusta 2012 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia, pričom doba zaistenia bola stanovená v zmysle § 88 ods. 4 o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 30.01.2013. Pri určovaní tejto lehoty vychádzal z podkladov, ktoré mal k dispozícii pri vydávaní rozhodnutia. Vzhľadom na nemožnosť určiť alebo zistiť ako dlho bude trvať proces zabezpečenia náhradných cestovných dokladov pre navrhovateľa, odporca konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nie je možné presnejšie vymedziť a určiť lehotu zaistenia a preto využil zákonnú možnosť, ktorú mu poskytuje zákon o pobyte cudzincov. Odporca pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ bol dňa 31.7.2012 kontrolovaný hliadkou OHK PZ Ulič, nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť a zároveň bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnené, bez dokladov oprávňujúcich na pobyt na území SR. Pri zisťovaní totožnosti účastníka konania trval na totožnosti, uvedenej vo výrokovej časti rozhodnutia s tým, že je občanom Rumunska. Prostredníctvom Národnej ústredne SIRENE bolo v databáze partnerskej SIRENE Rumunsko zistené, že v databáze obyvateľov nie je prihlásený žiadny rumunský občan s údajmi uvedenými navrhovateľom, ktorý v rumunskom jazyku nevedel komunikovať. Bolo zistené, že takáto osoba nemá na území SR udelený žiadny pobyt.

Šetrením bolo zistené, že jedná o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý v zmysle § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov, sa na území SR zdržiava v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou, čím porušil ustanovenie článku 19 ods. 1, článku 21 ods. 1 a 2 Schengenského dohovoru. Svojím konaním účastník konania naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že dňa 1.8.2012 Prezídium PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenia hraničnej kontroly PZ Ulič (č. p. PPZ-HCP- SO15-154-003/2012) rozhodlo podľa § 77 ods.1 a podľa § 82 ods. 1 písm. h/ zákona o pobyte cudzincov o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia SR na územie Ukrajiny a o zákaze vstupu navrhovateľa na územie SR na tri roky, pričom lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vykonania administratívneho vyhostenia.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení na účel výkonu administratívneho vyhostenia a lebo výkonu trestu vyhostenia je v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení alebo rozhodnutia o uložení trestu vyhostenia.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia správneho orgánu o vyhostení navrhovateľa č. p. PPZ-HCP-SO15-154-

003/2012) zo dňa 1.8.2012.

V dobe rozhodovania odporcu o zaistení navrhovateľ nebol žiadateľom o azyl.

Odvolačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že správny orgán dostatočne a spoľahlivo zistil skutočný stav vecí, aplikoval správne ustanovenia zákona a rozhodnutie náležite odôvodnil.

Podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkon jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov (prvá veta ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov). Lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny (§ 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov).

Policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení. Ak totožnosť zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny nemožno bezodkladne zistiť, policajný útvar k rozhodnutiu o jeho zaistení pripojí také dôkazy, aby táto osoba nemohla byť zamenená s inou osobou. (§ 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov).

Správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka konania, chránených inými právnymi predpismi.

Ku všetkým námietkam navrhovateľa, ktoré uplatnil voči rozhodnutiu odporcu zaujal krajský súd stanovisko, a pre správnosť záverov krajského súdu, odvolací súd na ne v podrobnostiach odkazuje.

Považuje za dôležité zdôrazniť, že rozhodnutiu odporcu nemožno vytýkať vady formálneho charakteru či nedostatku relevantného odôvodnenia.

Rozhodnutie odporcu spĺňa všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 47 Správneho poriadku, sú z neho zrejmé skutkové zistenia, z ktorých odporca vychádzal ako aj úvahy, ktorými sa pri aplikácii na vec vzťahujúcich sa ustanovení zákona riadil a to vrátane úvahy o možnej aplikácii § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 404/2011 Z.z.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že rozhodnutie správneho orgánu nikdy neprevzal a že správny orgán mu na jeho žiadosť o dodatočné zaslanie rozhodnutia ani nereagoval, je nutné poukázať na zistenia krajského súdu vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, a to, že rozhodnutie o zaistení navrhovateľ prevzal dňa 1.8.2012 o 10.30 hod. po pretlmočení prítomným tlmočníkom, no odmietol podpísať jeho prevzatie.

Najvyšší súd SR nemal dôvod spochybňovať správnosť takéhoto záznamu odporcu (na strane 4 napadnutého rozhodnutia) vykonaného pracovníkom odporcu za prítomnosti tlmočníka, naviac za situácie, keď je zrejmé, že právny zástupca navrhovateľa takýmto rozhodnutím odporcu disponoval, o čom svedčí podaný opravný prostriedok.

Najvyšší súd SR sa preto stotožnil s názorom krajského súdu, že takáto námietka navrhovateľa nebola dôvodná.

K námietke navrhovateľa, že nebol naplnený účel ani dôvodnosť zaistenia sa takisto odvolací súd stotožňuje so záverom krajského súdu, že táto námietka nie je dôvodná.

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že Najvyšší súd SR sa stotožnil so závermi odporcu, že v prípade navrhovateľa boli splnené podmienky jeho zaistenia za účelom výkonu správneho vyhostenia. Je nesporné, že navrhovateľ, ktorého odporca označil ako osobu - štátneho príslušníka tretej krajiny, sa neoprávnene zdržiava na území SR, bez dokladov oprávňujúcich na pobyt na území SR. Túto skutočnosť nespochybňoval ani odporca.

Na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že argumentáciu navrhovateľa, že je osobou bez štátnej príslušnosti a nemá právny vzťah ku žiadnej krajine a z tohto dôvodu je nevyhostiteľný, navrhovateľ používa až v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, preto nebolo možné na ňu (s poukazom na to, že takéto námietky neboli uplatnené v opravnom prostriedku) prihliadnuť.

V opravnom prostriedku totiž navrhovateľ namietal neúčelnosť a neefektívnosť zaistenia rozhodnutia o administratívnom vyhostení z toho dôvodu, že v rozhodnutí nie je uvedená krajina, do ktorej má byť navrhovateľ vyhostený a nezákonnosť pozbavenia osobnej slobody vyvodzoval aj z toho, že neboli

splnené podmienky pre realizáciu jeho vrátenia na základe medzinárodnej zmluvy - Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou a Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ruskou federáciou.

Krajský súd pritom správne poukázal na to, že tieto námietky neboli dôvodné, nakoľko, v rozhodnutí odporcu je uvedená krajina, do ktorej má byť navrhovateľ vyhostený a tou je Ukrajina, pričom námietky týkajúce sa nemožnosti vyhostenia navrhovateľa na základe medzinárodnej zmluvy - Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ukrajinou a Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Ruskou federáciou, krajský súd vyhodnotil správne ako irelevantné, nakoľko nemajú oporu vo výroku napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa, že trvá na tom, že prejavil pred odporcom úmysel požiadať na území SR o udelenie azylu a v prípade, že by odporca akceptoval žiadosť o udelenie azylu, jeho postavenie by sa diametrálne zmenilo a nemohol by byť pozbavený slobody v útvere policajného zaistenia, Najvyšší súd SR uvádza, že z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by navrhovateľ v priebehu konania požiadal o azyl, preto túto námietku vyhodnotil ako irelevantnú.

K odvolacej námietke týkajúcej sa dĺžky doby zaistenia odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že odporca náležitým spôsobom dĺžku doby zaistenia odôvodnil, a to najmä vzhľadom na nemožnosť určiť alebo zistiť ako dlho bude trvať proces zabezpečenia náhradných cestovných dokladov.

Najvyšší súd SR pritom poznamenáva, že navrhovateľ po svojom zadržaní nespôlupracoval pri zistení svojej totožnosti, jeho tvrdenie, že je štátnym občanom Rumunska je v rozpore so zistením odporcu, že v databáze obyvateľov (SIRENE Rumunsko) nie je prihlásený žiaden rumunský občan s údajmi, uvádzanými navrhovateľom, a preto jeho námietku týkajúcu sa doby zaistenia nemohol ani Najvyšší súd vyhodnotiť za dôvodnú, pretože dĺžka doby zaistenia bola nesporne ovplyvnená sťažnou možnosťou vykonať úkony súvisiace s vybavením náhradných cestovných dokladov pre zjavnú nespôluprácu samotného navrhovateľa pri zisťovaní jeho identity.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Pokiaľ teda krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.